

Εξήντα οκτώ (68) χρόνια μετά την λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και είκοσι τρία χρόνια μετά την επανένωση της Γερμανίας (Οκτώβριος του 1990), τα θύματα της ναζιστικής θηριωδίας, τόσο η Χώρα μας, ως κρατική οντότητα, όσο και τα χιλιάδες φυσικά πρόσωπα – συμπολίτες μας, αναμένουν ακόμα τη δικαίωση. **Οι ευθύνες γι' αυτό το «ανοσιούργημα» αγγίζουν πολλούς και στις δύο πλευρές του δράματος: Του θύτη και του θύματος. Κατ' αρχήν και πρωτίστως,** την Γερμανική οικονομικοπολιτική «ελίτ», που όλα αυτά τα χρόνια «ποιεί την νήσσα» και παρελκύει την υπόθεση μέχρι εξαντλήσεως, προβάλλοντας, κάθε φορά, ανάλογα με την συγκυρία, διάφορες προφάσεις. Έτσι, αρχικά προέβαλε την αναστολή των υποχρεώσεων της, που ορίσθηκαν στην Συνδιάσκεψη Ειρήνης του Παρισιού το 1946, όπου επιδικάσθηκε υπέρ της Ελλάδος το ποσό των 7 δις 100 εκατομμυρίων δολλαρίων ΗΠΑ, **σημερινής αξίας 108 δις χωρίς τόκους,** για την καταστροφή της οικοδομικής υποδομής της Χώρας, έως την επανένωση των δύο Γερμανιών, σύμφωνα με τους όρους της Συνδιάσκεψης του 1953 στο Λονδίνο. Μετά την επανένωση του 1990, που ήρθη ο όρος της αναστολής με την Συμφωνία στην Μόσχα, γνωστή ως «

Συνθήκη 4+2

», αν και της δόθηκε προθεσμία πέντε (5) ετών για την καταβολή των αποζημιώσεων, «πετάει την μπάλα στην εξέδρα» κάθε φορά, προβάλλοντας άλλοτε την ένσταση της ετεροδικίας, για τις υποθέσεις, που επιδικάσθηκαν στην Ελλάδα και επιδίκασαν αποζημιώσεις σε φυσικά πρόσωπα, την ώρα, όμως, που τα Γερμανικά Δικαστήρια αρνούνται να επιληφθούν τέτοιων υποθέσεων ως αναρμόδια, άλλοτε το επιχείρημα ότι το ηθικό χρέος, που υπήρχε, αναγνωρίσθηκε πολλαπλώς από αυτήν και, άρα, η υπόθεση έχει κλείσει (πρόσφατες δηλώσεις Σόιμπλε) ή, τέλος, ότι η Γερμανία ερμηνεύει διαφορετικά τις διεθνείς συνθήκες και τις προσταγές του διεθνούς δικαίου,

όπως δήλωσε κυνικά,

στις 19 Ιουλίου 2013, η Καγκελάριος της Γερμανίας Μέρκελ

, σε απάντηση της ανακοίνωσης του Ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών, όπου υπήρξε η επίκληση των αρχών του διεθνούς δικαίου.

Ακολουθως, σοβαρές ευθύνες έχει **η πολιτικοοικονομική Ελληνική «ελίτ» και το πολιτικό προσωπικό**

, που κυβέρνησε αυτή την Χώρα για πολλές δεκαετίες, που δεν τόλμησε να διεκδικήσει αυτές τις αποζημιώσεις, πλην της τιμητικής εξαίρεσης της επίδοσης της Ρηματικής Ανακοίνωσης της 14ης Νοεμβρίου, που επιδόθηκε από τον έλληνα Πρέσβη στο Γερμανικό Υπουργείο Εξωτερικών και με την οποία προτάθηκε η έναρξη διαπραγματεύσεων για το σύνολο των απαιτήσεών μας, με εντολή του, τότε, Πρωθυπουργού, αιμνήστου Ανδρέα Παπανδρέου.

Οι πολιτικές αυτές ευθύνες, μετά την εμφάνιση της σφοδρής οικονομικής κρίσης και της ένταξης της Χώρας στον **μνημονιακό «ζουρλομανδύα»**, αποτελεί **«ύβρι»** με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου, αφού «κονιορτοποιούνται» και περιθωριοποιούνται τα μεσαία και ασθενέστερα στρώματα και μετατρέπεται η Ελλάδα σε ιδιότυπη «

αποικία

χρέους

», με βάση τον σχεδιασμό και την οικονομική πολιτική, που επιβάλλεται από το Βερολίνο, την πρωτεύουσα της Γερμανίας, μετά την ενοποίησή της, και η οποία αποτελεί το κέντρο της λειτουργίας του «Τέταρτου Οικονομικού Ράιχ».

Οι πρόσφατες δηλώσεις Στουρνάρα, υπουργού Οικονομικών της δικομματικής και μνημονιακής κυβέρνησης, ότι δεν είναι κατάλληλη η ώρα για να τεθεί το θέμα αυτό, υιοθετώντας την φρασεολογία Σόιμπλε, πιστοποιεί, με τον δραματικότερο τρόπο, την «εγκληματική» στάση της πολιτικοοικονομικής «ελίτ» της Ελλάδος, η οποία θεμελιώνει, αναμφισβήτητα, την στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης του σοβαρού ποινικού αδικήματος της παράβασης καθήκοντος, γι' αυτό το μείζον εθνικό ζήτημα.

Προοίμιο Του Γεωργίου Παπασίμου

Δικηγόρου

Μέλους Δ.Σ. του «ΠΡΑΤΤΩ»